

„Har jeg virkelig sagt det? ... Ja, naar Vinden gaar til Syd, henfalder jeg undertiden i melankolske Stemninger. Talte jeg ogsaa om mine Sujetter?“

„Nej.“

„Bryder De Dem om at høre dem? Jeg har nemlig flere.“

„Er det ene maaske Sardanapal?“

„Ja. Sardanapal omgivet af sit Harem.“

„Tak, det har De engang beskrevet for mig,“ skyndte Jytte sig at afbryde. „Og de andre?“

„De andre? Lad mig se! Jo, det er altsaa Fru Bathseba og hendes kongelige Elsker i Fakkelsbelysning. Ogsaa et ganske malerisk Motiv, ikke sandt? Det skulde være en Kærlighedens Apoteose — —“

„Nu begynder jeg at forstaa! Det var altsaa derfor, De sad hjemme og studerede Biblen. Nej, det er sandt, De gjorde det jo ikke! ... Ja, nu veed jeg snart hverken ud eller ind mere,“ sagde hun og blev virkelig lidt forvirret.

Karsten From, der havde spejdet efter et Svaghedstegn, fandt Lejligheden gunstig til et nyt Angrebsforsøg. Men først gjorde han en Standsning i sin Forfølgelse ligesom Høgen, der et Øjeblik hviler paa Vingerne, før den styrter sig over den afmattede Due.

„Forresten,“ sagde han, „Bathseba har jeg opgivet. Emnet er lidt banalt, ikke sandt? Og Sardanapal bryder jeg mig i Grunden heller ikke om. Det Billede vilde ogsaa kræve saa mange kostbare Modeller. — Næ, min egenlige Drøm er at komme til at male en Diana.“

„En hvad for noget?“

„En Diana. Skovdybdernes evige Jomfru og hendes Møde med den stakkels Aktæon. Det Billede er ligefrem blevet min fikse Ide. Men hvor skal jeg finde en passende Model til den skønne og grusomme Dame? Til hendes løvbrune Øjne og hemmelighedsfulde Smil?“

Han kom nærmere og sænkede Stemmen.

„Jeg veed kun een, der har de Øjne. Men jeg tør ikke nævne Navnet. Jeg er bange for igen at blive straffet med et af disse unaadige Blikke ... saa livsfarlige for en letsindig Aktæon.“